

Oğlan ve Deniz Papağanı

Çınar BİBER

Ođlan ve Deniz Papađanı

Çınar BİBER

Geniş mavi denizdeki küçük bir adada, Finn adında bir oğlan kırmızı çatılı küçük bir evde yaşıyordu. Finn dokuz yaşındaydı; sıcak açık kahverengi teni ve koşarken zıplayan kısa kıvrıkcık siyah saçları vardı. Patikadan aşağı indiğinde ilk gördüğünüz şey parlak sarı yağmurluğuydu. Her zaman boynundaki askıda taşıdığı küçük bir fotoğraf makinesi vardı, her şeye hazırdı.

Her sabah Finn mavi lastik çizmelerini giyip kayalıklara koşardı. Orada binlerce deniz kuşu yuva yapardı, ama en sevdiği deniz papağanıydı. Deniz papağanları küçük ve tombuldu; siyah beyaz tüyleri ve parlak turuncu gagaları vardı. Turuncu perdeli ayakları kayaların üzerinde tıpırdardı. Finn onları saatlerce izleyebilirdi, koyu kahverengi gözleri hayranlıkla kocaman açılırdı.

Finn gördüğü her deniz papağanını hatırlamak istiyordu, bu yüzden fotoğraflarını çekti. Gagalarında balık taşıyan deniz papağanlarının fotoğraflarını çekti. Fotoğraf makinesine yaklaşarak paytak paytak yürüyen, cesur ve cana yakın deniz papağanlarının fotoğraflarını çekti. Dalgaların üzerinde küçük kanatlarını çırpıp deniz papağanlarının fotoğraflarını çekti. Kırmızı sırt çantası hafıza kartlarıyla doluydu. 'Siz benim en iyi modellerimsiniz,' dedi deniz papağanlarına, ön dişlerinin arasındaki boşluk görünecek kadar gülümseyerek.

Bir gün Finn kayalık patıkada ada bekçisiyle karşılaştı. Bekçi yeşil bir üniforma ve geniş kenarlı bir şapka giymişti, uzun örgüsü yürürken sallanıyordu. 'Merhaba Finn,' dedi kocaman gülümseyerek. 'Yine deniz papağanlarını izlediğini görüyorum.' Finn başını salladı. 'Harikalar! Ama neden her yerde değil de burada yuva yapıyorlar?' Bekçinin koyu renk gözleri parladı. 'Bu güzel bir soru.'

Bekçi Finn'i koloninin kenarındaki bir tabelaya götürdü. 'Bu ada koruma altındaki bir yer,' diye açıkladı. 'Kimse burada ev yapamaz ya da kuşları kovalamak için köpek getiremez. İnsanlar yalnızca patikalardan gezer ve sessiz olmalıdır.' Finn etrafına bakındı. 'Yani deniz papağanları güvende mi?' diye sordu. 'Evet,' dedi bekçi. 'Koruma altındaki adalar yaban hayatını destekler ve deniz papağanları yıllar boyunca geri gelir.'

Finn daha fazlasını öğrenmek istedi. Bekçi ona yuvaları nasıl kontrol ettiğini ve kuşları nasıl saydığını gösterdi. 'Deniz papağanlarının bol balığı ve güvenli yuva oyukları olduğundan emin oluruz,' dedi. 'Ve ziyaretçilere mesafelerini korumalarını öğretiriz.' Finn her şeyin fotoğrafını çekti. Bekçinin güneşte parlayan gümüş rozetinin fotoğrafını çekti. Patikaların ve tabelaların fotoğraflarını çekti. 'Ben de yardım etmek istiyorum,' dedi.

Bekçi gülümsedi. 'Zaten önemseyerek yardım ediyorsun,' dedi. 'Ama daha fazlasını yapmak istiyorsan, neden fotoğraflarını paylaşmıyorsun? Buraya hiç gelmeyen insanlar bu adanın ne kadar özel olduğunu bilmeyebilir.' Finn'in çilli burnu düşünürken kırıştı. 'Fotoğraflarımı paylaşmak mı?' dedi. 'Sergi gibi mi?' Bekçi başını salladı. 'Aynen. Başkalarına deniz papağanlarını anlatmak için bir fotoğraf sergisi.' Finn'in kalbi sevinçle hopladı.

Finn eve kořtu ve ailesine planını anlattı. En iyi fotoğraflarını adadaki dükkkânda bastırmasına yardım ettiler. Balıklı deniz papağanlarının, turuncu ayaklarıyla su sıçratan deniz papağanlarının, yuva oyuklarından bakan deniz papağanlarının resimlerini seçti. Öğrendiğı bilgilerle küçük etiketler yazdı. Bir etikette 'Deniz papağanları gagalarında aynı anda birçok balık taşıyabilir' yazıyordu. 'Bu ada onlar için güvenli bir yuva.'

Ertesi gün Finn sergisini ada salonunda kurdu. Fotoğrafları ahşap mandallarla iplere astı. Bir masaya deniz kabukları ve tüyler yerleştirdi. Bekçi 'Deniz Papağanı Adası'na Hoş Geldiniz' yazan büyük bir tabela getirdi. Finn gururluydu ama biraz da heyecanlıydı. 'Ya kimse gelmezse?' diye sordu. 'Gelirler,' dedi bekçi. 'Küçük bir adada haber hızla yayılır.'

Ve haklıydı. Önce balıkçılar geldi, sonra okul çocukları, sonra büyükanne ve büyükbabalarıyla aileler. Finn'in fotoğraflarının etrafında toplandılar, parmaklarıyla işaret edip sorular sordular. 'Bu kadar yaklaşmayı nasıl başarıyorsun?' diye sordu bir kız. 'Sabırlıyım,' dedi Finn. 'Ve deniz papağanları cesur.' Onlara bir deniz papağanının doğruca fotoğraf makinesine paytak paytak yürüdüğü fotoğrafı gösterdi. Herkes güldü. Salon sıcacık ve neşeliydi.

Küçük bir oğlan Finn'in kolunu çekti. 'Deniz papağanlarının sadece kitaplarda olduğunu sanıyordum,' dedi. 'Burada yaşadıklarını bilmiyordum.' Finn dizlerinin üzerine çöktü. 'Yaşıyorlar!' dedi. 'Ve bu ada onları güvende tutuyor.' Koruma altındaki patıkların ve sessizlik kurallarının kuşlara nasıl yardım ettiğini anlattı. Küçük oğlanın gözleri kocaman açıldı. 'Ben de fotoğrafçı olmak istiyorum,' dedi. Finn dış boşluğu görecek kadar gülümsedi. 'Olabilirsin.'

Bekçi arkada durmuş izliyordu. Kalabalık azalınca yanlarına geldi. 'Harika bir şey yaptın Finn,' dedi. 'İnsanların bu adanın neden önemli olduğunu anlamasına yardım ettin.' Finn fotoğraflarına, sonra bekçiye baktı. 'Sen olmasan bunu yapamazdım,' dedi. 'Bana her şeyi sen öğrettin.' Bekçinin yara izli çenesi gülümserken yükseldi. 'Takım çalışması bunun içindir.'

O günden sonra Finn'in sergisi ada salonunda kaldı. Uzaklardan ziyaretçiler onu görmeye geldi. Bazıları adayı temiz tutmaya yardım edeceklerini yazan notlar bıraktı. Bazıları kendi evlerinin yakınındaki deniz kuşlarını nasıl koruyacaklarını sordu. Finn'in içi sıcacık oldu. Fotoğrafları önemli bir iş yapıyordu. 'Deniz papağanlarının artık birçok arkadaşı var,' dedi bekçiye. 'Bu da beni mutlu ediyor.'

Bir akşam Finn fotoğraf makinesiyle kayalıkta oturdu. En iyi tanıdığı deniz papağanı paytak paytak yaklaşıp yuvarlak beyaz yüzünü ona çevirdi. Turuncu gagasında gümüş bir balık vardı. Finn fotoğraf çekmedi. Sadece izledi. 'Burada güvendesin,' diye fısıldadı. 'Böyle kalmasına yardım edeceğim.' Deniz papağanı koyu gözlerini kırpıştırıp tıyırdayarak uzaklaştı, turuncu ayakları gri kayaların üzerinde parlıyordu.

Finn fotoğraf çekmeye devam etti, ama artık yeni bir işi de vardı. Ziyaretçiler için küçük turlar düzenliyor, nerede duracaklarını ve nasıl sessiz olacaklarını gösteriyordu. 'Koruma altındaki adalar yaban hayatını destekler,' diyordu onlara, tıpkı bekçinin ona söylediği gibi. Ziyaretçiler dinliyordu. Bazıları kendi fotoğraflarını çekiyordu. Finn onların gülümsemelerini görmeyi çok seviyordu. Kendini deniz papağanlarıyla insanlar arasında bir köprü gibi hissediyordu.

Ve böylece, geniş mavi denizdeki küçük bir adada, sarı yağmurluklu bir oğlan yumuşak bir ders öğrendi. Sabır, merak ve bir fotoğraf makinesiyle başkalarının yaban hayatıyla dolu yerlerin ne kadar özel olduğunu görmesine yardım etti. Deniz papağanları hâlâ kayalıklarda yuva yapıyor, güvende ve cesur. Finn de hâlâ onları izliyor, hikâyelerini dinleyecek herkesle paylaşmaya hazır.